

Mummoa ja pappaa ei jätetä

”Mitäs menitte sinne sotimaan”, veteraaneille sanottiin vielä 1970-luvulla. Viime vuosina tuo lause on tullut mieleen, kun puhutaan vanhustenhoidosta: ”Mitäs menitte rakentamaan Suomea.”

Kävin Kiuruvedellä haastattelemassa Rukajärven suunnan sotaveteraaneja tulevaa kirjaani varten. Juttelin aamukahteen kahden virkeän talvi- ja jatkosodan veteraanin kanssa. He ovat molemmat yli 90-vuotiaita, molemmat omaishoitajia. Puhuttiin sodasta ja tästä päivästä.

Näin heidän silmissään ja kuulin heidän puheestaan välittämisen. Toinen heistä ei päässyt edellispäivän veteraanikokoukseen, koska ei uskaltanut jättää puolisoaan yksin. Muutenkin lomapäivät tuntuivat olevan kiven alla. On käsittämätöntä, ettei tällaisia tervaskantoja tueta järjestämällä riittävästi tuiki tarpeellista lomaa tämän raskaan, mutta rakkaan työn vastapainoksi.

Kävin myös haastattelemassa kunnallisessa laitoshoidossa olevaa sokeaa veteraania, kirjani päähenkilön kaatumisen silminnäkijää. Henkilökunta oli ystävällistä ja auttavaista, tilat olivat nykyaikaiset ja siistit. Mutta onko oikein, että kohtuullisen virkeät vanhukset ahdetaan samoihin huoneisiin kuin heikommassa kunnossa olevat vanhukset? Videohaastattelu tehtiin yhteisissä tiloissa. Ovet potilashuoneisiin oli huonokuntoisten vanhusten riipaisevan voihkeen vuoksi suljettava äänityksen ajaksi.

Puhuimme jälleen sodasta, vaippojen vaihdosta en kehdannut kysyä.

Vanhuksista huolehtiminen ei ole joko/tai -kysymys. Se on kiinni asenteesta. Me tarvitsemme sekä inhimillistä laitoshoidoa että riittävää tukea omaishoitajille. Niukoista resursseista ja rahasta puhuminen tässä yhteydessä on käsittämätöntä. Kyse on arvoista, inhimillisyydestä ja välittämisestä.

Mummoa ja pappaa ei saa jättää.

Robert Brantberg
kunnallisvaaliehdokas RKP

www.brantberg.fi